

— Скромната девойка. Но това не сте вий, горда княгиньо, — каза младият князь и напустна залата.

Смутиха се всички царедворци. Княгинята си отиде и три деня и три нощи не излѣзе отъ стаята си, отъ срамъ и разкаяние. Баща ѝ бѣше много доволенъ и вѣрваше, че найсетне дъщеря му ще се излѣкува отъ гордостѣта си.

На третия денъ княгинята излѣзе да се разходи. Тя вѣрвѣше замислена и тжжна, а задъ нея плачеше малко момиченце. Княгинята се обърна разсърдена и искаше да изгони детето. Но като го видѣ тѣй малко, окжсано, съ насълзени очички, дожалѣ ѝ за него и попита:

— Защо плачешъ?

— Мама е болна и нѣма какво да ядеме.

— Заведи ме при майка си.

Влѣзоха въ схлупена колиба. Майката лежеше на голата земя, слаба и

